

PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA.

Catalunya complirà amb el seu deure !

Visca la vaga general a tot Espanya !

La vaga dels miners d'Astúries, iniciada el 16 d'abril, ha repercutit en diversos punts de la Península. L'espurna ha saltat de les mines asturianes als tallers metal·lúrgics de Biscaia; als pous de Ponferrada; als de Puetollano, a l'altre extrem d'Espanya; als forns de Sagunt i a les drassanes de Caràgena; a les fàbriques de teixits de Barcelona i Sabadell; a les mines del Berguedà; als tallers de la indústria de l'automòbil a Madrid. Ha tingut eco entre els llunyans pagesos d'Extremadura. Els centres industrials més diversos i més distants han deixat les eines i han guanyat ja una batalla que tindrà repercussions històriques: han estat la partida de defunció del corporativisme vertical, han guanyat la batalla que ha vençut la por, la por que és avui l'espectre que acompanyarà el règim presidit pel general Franco al cementiri.

La solidaritat de tot un poble

Els obrers d'Astúries han tingut a llur costat els estudiants de Barcelona i Madrid, que són el plànter intel·lectual de la República de demà. Darrera Monédez Pidal, president de l'Acadèmia Espanyola, s'han manifestat homes de valua que proclamen davant del món que la intel·ligència espanyola no és còmplice dels crims perpetrats pel règim incivil que ha afamat i afama els pobles hispànics, el règim culpable de la mort d'un milió d'espanyols, que ha hipotecat el territori peninsular, que ha convertit Espanya en immens presidi sota el tòtric signe de Quelgamuros, la pedrera que és la traducció espanyola del Mathausen nazi. Els vaguistes d'Astúries han rebut la penyota de la solidaritat dels espanyols dels més diversos horitzons polítics. Treballadors manuals, del pensament i de la ciència, creients i no creients, s'han atrevit a dir públicament que els vaguistes tenen raó. I vaguistes i solidaritzats amb els vaguistes han demostrat que són més forts que el règim, més forts que un Govern que, malgrat les detencions practicades, ha hagut de deixar com lletra morta el decret de l'estat d'excepció que pretenia deturar l'indeturable i infondre el pànic entre els valents protestataris d'abril i Maig del 1962.

Car es tracta d'una protesta nacional més que no pas un moviment limitat a justes reivindicacions econòmiques. Per una vegada, Franco ha dit una veritat en afirmar que el moviment té caràcter polític, un caràcter polític, però que no es pot desvirtuar amb l'espantall del tronat antocomunisme que és el recurs de l'estultícia i de la mala fe estimulades pel règim més desastrós de tota la història política peninsular.

Perquè el moviment té caràcter polític i de riuada, el Govern de Franco ha pretès fer-lo innocu amb l'augment de salari als miners que en alguns casos pujen al 50 %, confirmat encara amb la promesa de restificar en certs punts el Fuero de los Españoles aquesta patent de cors dels malvats beneficiaris del règim, erigida en llei fonamental que empara l'explotació i l'atropellament de trenta milions d'esclaus.

Tanmateix el Plá d'estabilització es salda de ben diferent manera que la prevista pel franquisme.

El paper decisiu de Catalunya.

Ara bé. Aquesta espurna d'Astúries cal convertir-la en foc crematori del feixisme

espanyol i de tota els seus vestigis. I això només és possible amb la nobilització i l'afixament de Catalunya, força determinant en tota la història política peninsular. Sense la classe obrera de Catalunya, sense el poble català, no hi ha possibilitat de victòria per a cap poble d'Espanya. Cada avenç de Catalunya ha significat un avenç per als altres pobles peninsulars. I a la inversa: cada derrota de Catalunya ha estat la derrota de l'Espanya tota. Aquesta és la llei de la història moderna a Espanya i de la Revolució política espanyola. Fa un segle que Marx i Engels ho deien a socialistes sense perspectiva històrica i pocs coneixements del determinisme econòmic, i amb altres defectes que no són ara el moment de discutir.

Però perquè el proletariat i la pagesia de Catalunya, perquè la burgesia radical i progressiva nacional catalana pugui representar el paper que no es neguen a representar cal que les altres forces espanyoles tinguin ben present que a Catalunya existeix un problema nacional, problema que el franquisme no ha oblidat en cap moment, ans bé ha intentat liquidar-lo amb la més dura violència. L'etiqueta de rojo separatista ha estat quelcom més que la simple expansió verbal d'un personatge sense entranyes: ha estat i és el símbol d'una política que considera Catalunya com una enemiga mortal de l'Estat espanyol, una política que té els seus antecedents en el centralisme més rabiós, en l'innat imperiisme d'una classe que és el cancer d'Espanya i que cap home honest i progressiu espanyol no ha de voler perpetuar de cap manera sota no importa quin pretext ni afany d'hegemonia política.

Catalunya és l'entitat política més avançada d'Espanya, perquè és la més industrialitzada, la que compta amb més classe obrera. Catalunya és el primer poble peninsular que va proclamar la República del 14 d'abril, i a Barcelona es va fer esclafada el 19 de juliol la sublevació dels generals que es pensaven instal·lar de franc al Poder a les poques hores de cometre llur espantosa traïció contra el país. Catalunya és el poble que ha fet l'experiència victoriosa del seu Govern autònom i del Parlament Català que votà la llei de Contractes de Conreu sense les viciacions i la por que a Madrid van diferir amb error fatal l'aplicació de la llei de Reforma agrària a Espanya. El poble de Macià, de Companys i de Comorera té una personalitat que li ve de la seva heroica classe obrera, de la seva combativa pagesia, de la seva intel·lectualitat progressiva, de la seva burgesia republicana, de la seva total consciència nacional.

Aquesta consciència nacional ha superat totes les adversitats imposades per un règim que va a la posta des del seu primer moment de "triumfar". Catalunya ha estat prou forta per a resistir totes les arbitrarietats i les represions franquistes. Cal reconèixer-ho. Com més aviat seran reconeguts la força i el potencial de Catalunya, com més aviat es renunciarà de nom i de fets a tot esperit d'hegemonia i es renunciarà per endavant a intervenir en la política catalana present i futura, com més depressa s'anirà a liquidar les ombres de sucursals polítiques dirigides per partits no catalans i des de fora de Catalunya, més aviat i amb més empenya les forces catalanes es disposaran a prestar llur concurs a una obra que té caràcter i extensió peninsulars.

I perquè els té, a Catalunya hi ha hagut també vagues que ultrapassen els límits de voler guanyar més pesetes, vagues de solidaritat amb els miners de la novament valenta Astúries; hi ha hagut estudiants, fills de burgesos, que s'han solidaritzat amb els vagues, veritable anticipació d'un moviment que hom de voler triomfant i no frustrat per la mala herba de l'unitarisme i del centralisme que tenen tenen tante adeptes més onllà de Franco, seran de dreta o d'esquerra. O d'ultraesquerra que oblidés el paper revolucionari del moviment nacional, tan justament condemnats per Marx i Lenin.

La missió de l'exili.

Aïcs de parlar clar i de no enganyar ningú i, encara menys els nostres militants,

cal que confessem que l'emigració no ha estat massa sovint a l'alçària de les circumstàncies. Massa sovint, elements que ens dol de criticar han donat proves d'una obnubilació que no els ha privat, però, de jutjar les coses del país amb irresponsabilitat clínica que ha establert distàncies siderals entre el país i l'emigració. S'ha donat mil vegades per mort el franquisme quan era més fort que avui, i així hem arribat a la sorpresa d'abril del 1962, en què gent que tot ho sap s'ha assabentat de l'esdeveniment d'Astúries per la premsa i per la ràdio, de la mateixa manera que van tenir notícia de la vaga de Bilbao el 1957 i la de Barcelona el 1951, en què fins i tot el "dirigent" no en sabia res, perquè feia mesos que estava tancat a la Model barcelonina. Tot plegat és prova del mal de les divisions que han corsecat l'emigració, prova de la migredesa dels efectius amb que compten els partits a l'exili, conseqüència fatal de l'esperit abassegador de certs titulats dirigents que practiquen un verticalisme tan empudegador com el falangista. Altrament no s'hauria passat tans dies a calificar de "reivindicativa" de més bons jornals una vaga que s'ha deixat a Franco la primàcia de catalogar-la de política, que és en realitat el nom que més li escau, sense que L'Humanité, per aixempla - mal informada per qui té el deure d'informar-la, - s'adonés que no eren pesetes el que demanaven els minaires sinó pesetes acompanyades de llibertat sindical i política, que és la manera de garantir-les, més pesetes i fi del règim provocador de la gana que mata el nostre poble.

La campanada d'abril i maig del 1962 no pot quedar sense eco. I perquè no hi quedi vol dir que cal rectificar conductes i anar de debó i d'una vegada a la veritable unitat, tan propagada i sense massa ganes d'obtenir-la, a la unitat que cal començar per la dels propis partits, per la pròvia reconciliació dels militants d'aquests partits esbocinats per massa anys d'emigració. Com pot parlar-se de reconciliació de tots els espanyols, quan no es té la intel·ligència ni la generositat de captar, primer que ningú, el militant perdut, el militant que costa tant de formar? Com pot ésser preterit aquest militat en honor d'un hipotètic penedit del franquisme i més que penedit, moltes vegades oportunista que fuig de la sentina franquista com les rates fugen del vaixell qui s'enfonsa?

Aquesta és la primera feina de l'exili: recuperar cada partit tots els elements recuperables, constituir a l'exili el Front de la unitat que presentarà aquesta força material i moral als combatents de l'interior.

Per la seva part, el Partit Socialista Unificat de Catalunya crida tots els seus vells militants a reincorporar-se als seus rengles, crida totes les organitzacions de l'exili a establir els contactes que poden ajudar a formar el Front Unic antifranquista que promourà el període constituent que estructurarà la nova república a Espanya, democràtica, progressiva, i amb les portes obertes a les llibertats nacionals de Catalunya, d'Euscadi i de Galícia.

El Partit Socialista Unificat de Catalunya, conscient que l'obra d'alliberar el país no és l'obra d'un sol partit, apella al patriotisme del Govern de la República, de la Generalitat de Catalunya, del Govern d'Euscadi, a posar-se al davant d'aquest moviment constituït per tots els partits, tots, sense excepció, i en un plà de igualtat, grans o petits, per anar, d'una vegada, a la reconquesta del Poder usurpat per Franco fa prop d'un quart de segle.

Militants del nostre partit que esteu, per no importa quin motiu, separats de tota activitat política, veniu a enfortir els nostres rengles! Escampeu arreu la idea de la reintegració a la lluita per a reconquerir el país! Reviscoleu l'esperit del 16 de febrer i del 19 de juliol del 1936!

Veniu amb nosaltres per a reprendre el camí de la Pàtria alliberada!

- + -

Visca la Republica ! Visca Catalunya !

Visca la vèica general !!!

Els intel·lectuals de Catalunya en el combat

Al costat de les diverses accions vaguístiques i de solidaritat amb els vaguistes que s'han produït a Catalunya, simultànies a les que s'han produït a Astúries i a diversos indrets de la Península, ha fet aparició un manifest amb les signatures de 130 intel·lectuals de Catalunya. Manifest el qual no solament expressa el sentiment dels signants envers un moviment reivindicatiu de drets econòmics i democràtics, ans bé planteja reivindicacions pròpies de veritables intel·lectuals: pròpies, per consegüent, de tot el nostre poble.

Una raó més, doncs, que explica l'ampli i profund sentit polític de les vègues que van esclatar a Astúries el dia 7 del mes d'abril, d'ençany. Una confirmació més, d'una vàlua incalculable, de que el període que estem vivint constitueix un tombant irreversíble del procés de recobriment republicà i de la justa solució del problema de les nacionalitats hispàniques, solució sense la qual no es durà a terme la revolució democràtica a Espanya.

Els intel·lectuals de Catalunya no s'han fet esperar!

El manifest que comentem és la prova fefaent de que els responsables de crear i de cultivar la intel·ligència, compleixen i compliran millor amb llur responsabilitat en la mesura que es feren interprets de les masses obreres i de la pagesia treballadora; en la mesura que es trobaran fosos i confosos amb elles; i sobretot el poble en la mesura que llur treball contribuirà a desfer les tenebres del fanatisme amb les quals el franquisme ha embolcallat els cervells de les poblacions hispàniques i a vèncer el terror consubstancial amb el règim. Car, si sempre ha estat necessària la contribució decidida de la intel·lectualitat per tal que els pobles avencin amb més encert i més depressa pel camí de llur emancipació social i nacional, aquesta contribució esdevé una exigència indefugible en moments com els actuals, decisius de llur història.

El cos de Catalunya es desvetlla del malson de vintitres anys de terrorisme, de doble opressió social i nacional.

El crít vibrant, i raonat, del nostre país: Manyat company i eminent català, Joan Conquerer, amb el seu "Desperta't, Catalunya", durant quatre anys des de Barcelona pateix, ha tingut el seu reppo. En aquest moment de despertar, doncs, diam com ell, una verada més!

Visca Catalunya! Visca la Federació Democràtica de
Republicanes Hispàniques!

La repressio a Barcelona.

Llista (incompleta) dels detinguts i posats a disposicio dels tribunels militars, d'aquesta nova ona de repressio.

Advocats: Josep Ma. Benet. 55 anys. advocat sense exercici, llibreter. Antic dels Boys Scouts a Catalunya. Detingut el 23 de maig, passà a la Model el 26. Rodolf Guerra. 26 anys. Estigué a la "Jefatura" des del 17 de maig fins el 22. Trasl.ladat a la Model, el mateix dia fou tornat a Jefatura on estigué fins el 24. D'ençà d'aqueix dia no es tenen més noticies d'ell. Fill d'un magistrat, traspasat fa dos anys. Joan Ignasi Sardà. 25 anys. Detingut en tornar de Grècia, on assistí a les noces del príncep Joan Carles. Estigué a la "Jefatura" des del 17 fins el 22 de maig. Trasl.ladat a la Model. J.I. Uranda. 23 anys, detingut el dia 19 i transl.ladat a la Model el 22.

Estudiants: Isidre Moles. 21 anys. Estudiand de 5è curs de Dret. Poeta, narrador, estudios de temes politico-socials relatius a l'Àfrica Negra. Maltractat (segons els companys de detencio, un dels més maltractats; cops al ventre i als ronyons). Detingut el 17, a les quatre de la matinada el seu domicili. Trasl.ladat a la Model, el 22. Lluís Avilés. 21 anys. Estudiand de 5è curs de Dret. Estudios de temes politico-socials asiàtics. Maltractat. Detingut el 17, a les tres de la matinada, al seu domicili. Trasl.ladat a la preso, el 22. J. Fullà. Estudiand de Ciències Exactes. Detingut a la Universitat, el 14 de maig. Maltractat. Ingressà a la preso, el 17. Salvador Clotas. 21 anys. Estudiand de 5è curs de Filosofia i Lletres, Seccio de Filologia Romànica. Estudios de la Literatura espanyola contemporània. Maltractat. Detingut el dia 11 de maig, a la Universitat. Trasl.ladat a la preso el 14. Manuel Vázquez. 23 anys. Estudiand de 5è curs de Filosofia i Lletres, Seccio de Filologia Romànica. Periodista i assagista. Detingut el dia 11 de maig. Trasl.ladat a la preso, el 17. Feu la vega de la fan per tal de veure la seva muller, encinta i també detinguda. Anna Sellés. Estudiand de 5è curs de Filosofia i Lletres, Seccio d'Historia. Muller de Manuel Vazquez. Espera un fill. Detinguda el dia 11 de maig. Trasl.ladada a la preso. Martí Capdevila. Estudiand de Ciències Econòmiques. Maltractat. Detingut a la Universitat, el 14 de maig Ingressà a la preso, el 17. Albert Ballesteros, Estudiand de Ciències Econòmiques. Detingut el seu domicili, el dia 15 de maig, a les tres de la matinada. Ingressà a la preso el 17. J. Aponte, estudiand de Ciències Econòmiques. Detingut el 14, ingressà a la preso el 17. Damià Escuder, Estudiand de Ciències Econòmiques. Maltractat. Detingut el 14, ingressà a la preso el 17. Membre de Pax Christi. Pere Puig, Estudiand de Ciències Econòmiques. Maltractat. Detingut el 14 de maig, ingressà a la preso el 17. Joan Ferrer, 20 anys. Estudiand de Dret. Detingut al seu domicili, el dia 25 de maig, a la matinada. Segueix a la "Jefatura". L. Castells, 18 anys. Estudiand de primer curs de Dret. Detingut al seu domicili, el 22 de maig. Maltractat, segueix a la "Jefatura".

Practicant: Jordi Berrio, 25 anys. Deixà la carrera de Medicina per manca de recursos. Detingut al seu domicili, el 28 de maig, a les 5 de la matinada. Traal.ladat a la preso, el 22. Casat, amb un fill de vuit mesos.

Obrers: (Relacio molt incompleta). Josep Font, 18 anys. Treballa en una empresa d'Hospitalet. Molt maltractat. He estat vist casualment, en sortir d'un "interrogatori", amb els ulls inflats i els pomuls ennegrits pels cops. Diu que va rebre cops molt forts als ronyons. Detingut al seu domicili, la matinada del dia 16. Ingressà a la preso, el 22. A conseqüència de la nostra guerra, el seu avi va morir a la preso i el seu pare va sofrir una condemna de diversos anys. J. Pico, 22 anys. Treballa a la Catalana de Gas i Electricitat. Maltractat. Manuel Verdura. Dirigent de la J.O.C. Maltractat. Vicenç Estevez. X. Mas. Martinez Gomez. Martinez Lopez. Rodriguez Fox. Quiros. Pereda. Carrasco. Vivo.

Degut a un comunicat d'un presoner, se sap que el dia 25 de maig ingressà a la preso un obrer, el nom del qual en aquest moment ens és desconegut, amb la clavícula trencada a causa dels cops rebuts a la "Jefatura".

Comunicat rebut de Catalunya amb data 27 de maig del 1962.